

17,520 סיבובי שעון

ראש השנה כאן. אנחנו בבית בראש השנה. אני לא מצליחה לחשוב על תפילה בבית הכנסת. אני לא מצליחה לחשוב על ראש השנה בלי תפילה בבית הכנסת. בסוף הפתרון היה בבית כנסת מרוחק. שואלים אותי איך היה החג. איך אדע איך היה? היו תפילות מהלב, ולא היה חסר כלום ברוך ד'. במהלך השנה נדע בעזרת ד' שראש השנה היה טוב. מאוד.

לכל שבת יש מוצאי. לכל ראש השנה יש צום גדליה. זה ממש מרגיש איזה איזון פיזי נכון. במוצאי ראש השנה טל ודביר טסים לניו יורק למשלחת באו"ם. אף שאיני מתרגשת מהמשלחות הפוליטיות האלה בכלל, אני כן מתרגשת מהדרך שטל עושה. הוא לא מוותר, מדבר לאט אבל מדבר, לא מתבייש, משמיע את קולו. מסרב לאפשר למגבלות הפיזיות שלו או לכיסא הגלגלים למנוע ממנו להיות ולעשות.

בצאת צום גדליה אנחנו מוזמנות עם התוכנית 'כ-בר חוזר'. קהל היעד שונה הפעם. אנחנו מתארחות בבית יפה ברמת אביב. נשים יהודיות בתהליכי התקרבות שונים מתכנסות לשיח. יש שם נשים שמחוברות לנושא השבויים ומקפידות להפגין כל שבוע, יש שם מתקרבות וגם כמה חוזרות בתשובה מקומיות שקבלו עם הזמן מראה חרדי. אנחנו לא משנות את התוכן של השיחה שלנו, מדברות כרגיל על אמונה ועל עסקאות רוחנית, בלי לחשוש ממה יגידו. אם מקבלים בהבנה אימהות שחוסמות כבישים, שובתות רעב, צועקות או כל דבר אחר, אין סיבה שלא יהיה מקום ל"מאבק" שלי. גם אני אמא. של בר. וזו הדרך שמתאימה לי. הדברים מתקבלים ומתיישבים בלבבות. שלוש שעות היינו שם. נשים דומעות. מתחברות. תודה ד'.

השנה אנחנו בונים סוכה. זה מרגיש מוזר בלי בר. אור המתוק בן ה-18 לא מוותר לי. לוקח אותי לקנות סוכה, מסדר את העניינים הטכניים מול הבנין. תהיה לנו סוכה בחניה. חונים בסוכה. זה ממש ממחיש את הארעיות הברורה של חיינו בשלב הזה. האמת שכולנו מסתובבים בעולם בלי לדעת כלום על הרגע הבא, רק שהשגרה מבלבלת אותנו ונותנת לנו איזו תחושת שליטה בנעשה. אצלנו זה מרגיש מוחשי.

אנחנו חיים את הרגע, את אי הוודאות. אבל עטופים בענני כבוד. כי יצפנני בסוכה. אנחנו מרגישים בחוש איך הקב"ה מוביל אותנו צעד צעד. גם הטור הזה כמו קודמיו נכתב מראש (הפעם בין ראש השנה ליום כיפור). בזמן שהגיליון הזה בידך, הימים הנוראים, החגים, יום ההולדת שלי והשבעה באוקטובר כבר אחרינו. את כל מה שהיה נספר בגיליון הבא בעזרת ד'. הלוואי הלוואי קרו ניסים והטור הזה כבר לא רלוונטי.

עכשיו מבקשים על השגרה וחורף בריא וקלה, אנחנו מבקשים על יציאה משגרת הדאגה, כניסה לשגרה של שמחות לעם ישראל ולנו. פשוט שגרה.

אני לא אוהבת לדבר על מה שקרה בשמחת תורה. קשה לי גם לשמוע את הביטוי הרווח השבת השחורה. לא אוהבת שקושרים את שמחת תורה ושבת באסון.

יותר קל לי לדבר על מה שקרה בשבעה באוקטובר. השנה 7.10 נופל בדיוק על חג ראשון של סוכות, איזה תזמון. בטוח יהיה הרבה רעש סביב זה.

העירו לי שלא נכון לומר מבחינה תחבירית שביעי באוקטובר, צריך לומר השבעה באוקטובר. ואז הראש ישר הולך לשבעות באוקטובר. רק באותו יום 1,163 נרצחו ונהרגו, 3,300 פצועים ו-251 חטופים. מאז לצערי היו עוד מאות נופלים.

כמה מעגלים של כאב. מי יכול להבין את המספרים האלה בכלל? אם כבר נגענו במספרים הסתכלתי על השעון שבר קנה לי ליום הולדתי, בדיוק שבוע לפני שנחטף. מאז השעון הספיק לעשות כבר 17,520!!! סיבובים של שעה.

365X24=17,520

יום ראשון לפני ראש השנה נסענו לחיפה. זו הפעם הראשונה שפגשתי את שותפתי למסע, טלה, שמה לתפילה הוא טלה נטשה. היא אמא של מקסים הרקין שנמצא עם בר. אוהד בן עמי סיפר לנו שבר ומקס (כך הוא קרא לו) מאוד מסתדרים. גם כשחלקו את הקבוצה לפני שחרור אוהד שמו את בר ומקס יחד, גם בסרטון שפרסם החמאס רואים אותם ביחד. אז איך לא נפגשנו עד היום?

טלה לא יוצאת מהבית. היא לא מתחברת לשום עשייה. שומרת על הקטן שלה ומסתגרת בבית. קשה לה עם השפה ואין לה אמון במערכות הממשלתיות. מקסים חשוב לנו, אז הכנו לו עמדת תפילין. אושרית, חברה אהובה שלנו, מצאה מקום בחיפה ואנחנו נוסעות לשם להעמיד את העמדה במיקום מרכזי קרוב לביתו. אני מתרגשת לקראת המפגש איתה. טלה אישה מקסימה, נראית צעירה מאוד לגילה, מיואשת לגמרי מהפוליטיקה, נסמכת רק על בורא עולם. מצחיק, אבל גם לה יש חברה חרדית חיפאית שעוזרת לה וקוראים לה ריקי. אנחנו מדברות על הילדים. היא מספרת על ילד נוח, מתנה מאלוקים היא קוראת לו, שגדל ברוסיה אבל מחובר לישראל. כשהייתה לו אופציה לחזור לרוסיה תשובתו הייתה ברורה - לא משנה מה יציעו לו, הוא בישראל. ילד ששמר על אמא שלו, שלא תדע על הפעולות הצבאיות שהיה בהן, שלא תדאג.

ברור לה שהוא יחזור. מה השאלה בכלל? אבל היא ממש ממש מתגעגעת. אני כל כך מבינה אותה. היה שווה לי לנסוע עד חיפה כדי לפגוש אותה סוף סוף.

הלוואי נפגש יחד במחנה רעים עם הבנים החברים. גם אם מדחיקים את נוכחות השעון הוא ממשיך להסתובב, והנה